

Institutiones

IN LINGVAM SAN-
CTAM, MARTINO MARTINEZ
Cantapetrensi autore.

M

PARISIIS,

Apud Iacobum Bogardum, sub insigni D.
Christophori, è regione gymnasiij
Cameracensium.

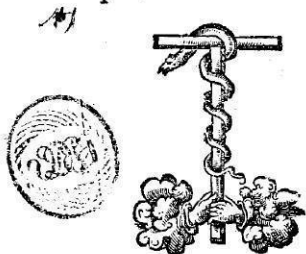
1 5 4 8

Ex Bibliotheca, quam
D. D. Vincentius Bus-
co Academiae Valenti-
nae Rector perpetuus,
eidem testamento legavit.

Institutiones

IN LINGVAM SAN-
CTAM, MARTINO MARTINEZ
Cantapetrensi auctore.

PARISIIS,

Apud Iacobum Bogardum, sub insigni D.
Christophori, è regione gymnasiij
Cameracensium.

1 5 4 8

Ex Bibliotheca, quam
D. D. Vincentius Bus-
co Academiae Valenti-
nae Rector perpetuus,
eidem testamento legavit.

MARTINVS MARTI-
NEZ CANTAPETRENSIS

sacrae Theologiae studiosus, linguarum trium Sal-
manticae professor, seuerissimo eiusdem Salman-
ticensis Academiae Senatui S.

Vid quid est in me erudi-
tionis, & studii, multis
cùm annis, tum labori-
bus collectum, & si scio
quàm mediocre quàmque exiguum
sit, tamen id totum vobis, con-
scripti patres, offerre, ac dicare potissimum
constitui. Apud uos enim à primis e-
ducatus incunabulis post prima lite-
rarum rudimenta, sacrae Theologiae
disciplina, & linguarum cognitio-
ne instructus, sine quibus illotis, ut
aiunt, manibus sanctae literae contre-
tantur, ne ingratus, ne immemor
tanti censerer beneficii, cum alia, tū
hoc

hoc, quod nuper elucubratum opusculum est, uobis uelut totius mei profectus authoribus, debito iure destinavi, quod quale sit paucis iam aperiam. Quinque aut eo plus aguntur anni, cum ex honorifico vestrum omnium suffragio, & consensu, cathedræ linguarum præpositus hoc munus exequor, ea auditorum frequentia, quæ nulli (quod sine arrogantia dicam) ante me contigit, experientiâque ipsa, quam nemo non probatissimam magistram esse cognouit, apertius intellexi, nihil magis in hac arte sermonis Hebræici, quàm arte opus esse, & docta, & compendiaria. Qui enim ante me munus hoc susceperunt, partim ita prolixè, ita confusè rem tractarunt,

vt in eo quod sua sponte obscurum
erat, maiores tenebras offuderint :
partim ita ieiunè ac tenuiter, vt san-
ctæ linguæ candidatus vix quidquã
studio suo dignum inueniat. Hec ne-
cessitas me coegit vt rationẽ de in-
tegro inire, & artem quæ verè hoc
nomine digna esset, reiectis super-
uacaneis, appositis necessariis, expo-
sitis obscurioribus componerẽ. Cõ-
posui auspice deo, in cuius maiorem
cultum hæc omnis opera nauata est,
& ad finem qua licitum est diligen-
tia perduxì. Eam vos sapientissimi
viri qua soletis humanitate suscipi-
te, vt pote literatis hominibus lite-
rarium planè munus, plura in dies
accepturi quæ altiorẽ sapiant eru-
ditionem, si hoc uobis, vt spero, non
ingratum

⁵
ingratum fuisse cognouerim. Paruū
quidem est quod in praesentia vobis
offero, sed, vt ille aiebat, paruum
parua decēt, et uestra æquanimitas
audaciam meam incitabit, quæ non
minus parua libenter accipit, quàm
magna liberaliter impertit. Valete.
Ex hac florētissima Academia, quin-
to calendas August. anno à Virginis
partu sesquimillesimo quadragesi-
mo septimo.

EIVSDEM MARTINI
MARTINEZ CANTAPETREN-
sis sacrarum literarum studiosis, ac perinde He-
braicæ literaturæ candidatis parænesis.

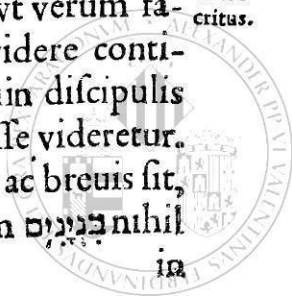
In equidem reluctatus
sum quod petebatis
annuere, cum viderē
complures authores,

tum veterum, tum recentiorum
Hebræorum, ac nostrorum clarif-
simos rudimenta huius linguæ
in artē redegisse, ac posteris tra-
didisse, inter quos ego, ὅς ποτ' ἄρα

νοίᾳ ἐξηγήσασθαι. Sed vt verum fa-
tear nullum mihi videre conti-
git tam aptum, quin discipulis
edocendis ineptus esse videretur.

Cum hic tam arctus ac brevis sit,
vt qui nisi verborum ὀλίγα nihil

Theo-
critus.

in medium afferat : ille tam la-
tus ac dispersus, vt facilius ex O-
ceani fluctibus pateat exitus,
quã ex istiusmodi verbosissimis
præceptiunculis, οὐ φάσει τέγ-
ξω λόγῳ δάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγ-
χος, teste Pindaro in Olympiis.

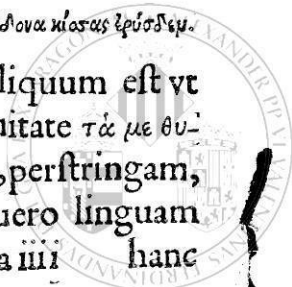
Pin-
darus.

Maximè inter nos, apud quos
piaculi, aut Iesè maiestatis crimi-
ne reus habetur, qui in his vel pa-
rum temporis insumpserit à so-
phisticis næniis auocatus. his quod
dicerem haberẽ, tamen alio pro-
perans, dicam,

ὄνθεμιπὲρ λάκῳ ποτ' ἀπιδόνα κίσας ἐρύσδ' εἰμ.
ὄνδ' ἔποπας κίνεσιμ.

His valere iussis reliquum est vt
compendiaria breuitate τὰ μεθυ-
μὸς ἐνὶ στήθεσι κελθῶει, perstringam,
si prius vos monuero linguam

a iiii hanc

hanc non esse adeo mitem ac ci-
 curem, vt omnino velit subdere
 colla iugo . Conabimur tamen
 eius feritatem reprimere, ne in ip-
 forum Hebræorum rebellione
 & pertinacia persistat. Atque vt
 radicitus tota res mente percipia-
 tur, ab ipsiusmet initiis, ac pri-
 mordiis pertractanda mihi esse
 videtur.

9
INSTITVTIONES IN
LINGVAM SANCTAM, MARTI-
no Martinez Cantapetrensi au-
thore.

De literis & punctis in generali.

Caput I.

האֵוֹת, quæ Latine literæ dicun-
tur, sunt duæ & viginti.

אֵלֶף

Aleph

בֵּית

Beth

גִּימֵל

Guimal

דָּלֶת

Daleth

הָא

He

וָו

Vau

זָיִן

Záin

חֵית

Cheth

טֵית

Teth

יֹוד

Iod

כֶּתֶב

מִשְׁנֵה

הַיְיָ

וְהַיְיָ

וְהַיְיָ

וְהַיְיָ

וְהַיְיָ

וְהַיְיָ

וְהַיְיָ

כָּפּ כָּפּ	Caphchaph	כָּ
לָמֶד	Lamed	ל
מֶם מֶם	Mem mem	מ
נוּן נוּן	Nun nun	נ
סָמַךְ	çamach	ס
עַיִן	Ain	ע
פֶּה פֶּה	Pe phe	פ
צָדִיק צָדִיק	Saddic çadd.	צ
קוֹף	Quoph.	ק
רֶשֶׁת	Res	ר
שֵׁן	Sin	ש
שֵׁן	çin	ש
תּוֹ	Tau	ת

De punctis.

Quum apud Hebræos omnes literæ sint consonantes, vocalium loco punctis vtuntur. ex illis quædam vocantur composita, quædam vero simplicia.

Simplicia.

Ɀ camez ꝑ chirc cum iod

Ɀ patach ꝑ chirc sine iod

Ɀ cere ꝑ cholem

Ɀ çegol ꝑ furec cum vau

Ɀ feba, vel ꝑ furec quibbuz

chateph *Composita.*

Ɀ: camez chateph

Ɀ: pathach chateph

Ɀ: çegol chateph

Ex quibus Ɀ Ɀ ꝑ ꝑ ꝑ sunt vocales
longæ, reliquæ breues.

De literis Cap. 2.

Regula.

Nota quòd in nominibus lite-
rarum accētus in prima, potestas
itidem in prima nominis litera
collocatur, vt áleph, a. In pūctis ac-
centus in vltima, potestas in vo-
cali prima nominis ponitur, vt
caméz,

Raphē

dagues lene. In reliquis quo profius efferatur, & vocatur dagues forte. Est & quædam virgula vocata raphē, id est leniens, quæ ponitur tantum supra literas בְּרִי כְּפֹת, ut lenem faciat prolationem. Neque semper scribitur, sed inesse toties intelligitur, quoties dagues abfuerit. Igitur בְּרִי cum dagues fortiter, cum raphē leniter efferuntur. כְּפֹת cum dagues, c, p, t: cum raphē, ch, ph, th.

De punctis. Cap. 3.

Seba

∴ ∴∴ tantum sub gutturalibus ponuntur. ∴ in principio aut medio dictionis ponitur. ∴ in quouis loco collocatur. Seba in capite mouetur, hoc est profertur in medio, aut fine quiescit, בְּסֵלוֹ בְּנוֹ.

Mo-

Mouetur tamen in medio, si fuerit sub litera notata dagues, פִּקְדוּ
 Et si duo seba sint simul, primū quiescit, secūdū mouetur נִפְשָׁךְ.
 Tertio, mouetur quando est sub litera prima in dictione geminata קִרְיָ קִרְיָ verum aliquando vertunt in גִּלְלִים: - . Hæc de literarū ratione ac prolatione sufficient.

De genere & declinatione

Caput 4.

Partes orationis tres sunt. שֵׁם no Partes oratiōis.
 men, in quo & pronome. לְפָעַל ver
 bum, in quo participium, מִלָּה dictio
 dictio, in qua reliquæ orationis partes intelliguntur. Genera tria sunt, masculinum, foemininum, commune seu ambiguum, quorum indicium his regulis explicabitur

cabitur.

Prima regula. Ex sexu, conditione, officio, genus virile sit, an foemineum, aut commune agnoscitur. nam si conuenit masculis, erit masculinum, אִישׁ. si foemininis, foemininum, אִמָּה. si ambobus commune, כֹּהֵן עֶבֶר. Fluuiorum masculina, גִּהוֹן פְּרָת. regionum verò ac urbiù foeminina, יְהוּדָה בְּבָל, atque membrorum significantiù dualitatem עֵין יָד.

Secunda regula. Nomina finita in אַתְּ, & הָ definentia præcedēte sūt foeminina צָבָא תוֹרָה אַתְּ. cetera omnia aliter definentia masculina סֵלִם גָּב. Porro in numeralibus cardinalibus à tribus ad decem vsque, & alibi sepe, cōtrarium seruiatur: nam אַרְבָּעָה שֵׁשׁ

masculina sunt, אַרְבַּע, verò & שֵׁשׁ
 foeminina. cæterum animalium
 nomina communis sunt generis

בְּקֶר יוֹנָה

Tertia reg. Ex adiunctis verbis,
 aut adiectiuus substãtiuorū genus
 dilucide percipitur, in ambiguis
 præcipuè vt מַחֲנֶה רוּחַ בְּגֶד שֵׁשׁ

Quarta regula. Nomina in im
 in plurali finita, sunt masculina
 שִׁיר שִׁירִים. in oth foeminina
 גְּדוּלָה גְּדוּלוֹת. Sciendum est tamè
 cōplurima reperiri nomina ma-
 lina in oth, קוֹל סִיר מִשְׁבֵּן מְקוּם, קוֹל סִיר
 אֵב בְּכוֹר חֶלּוֹם מְאוּר. Et foeminina
 in im, אֵלֶּה אֵלֶּמָּה אֵימָה בִּיצָה חֶטָּה, אֵלֶּה
 לְבָנָה. Cauendum erit ergo ne ta-
 lia nobis imponant.

Ex hoc plane colliges tantū duas
 declinationes inueniri, primam

Dux de
 clinatio
 nes

mascu

masculinorū, nempe in ים, terminatorum in plurali, secundam in תי foeminorum. Pluralis à singulari in masculinis deriuatur adiectione im, גַּר גָּרִים, et si singularis numerus habet formam foeminorū, vltima mutabitur in im שְׁעוֹרָה נְמָלָה נְמָלִים. In foeminis in ה definentibus, vltima in oth שִׁירָה שִׁירוֹת. in aleph addita oth, צָבָא צְבָאוֹת. nomia i vth & ith pluralis typus, erit iioth אַחֲרִית אַחֲרֵי מַלְכוּת מַלְכוּת. כְּלֵי פְרִי כְּלֵי. Verūm vnum iod interdum ם mittitur, יְהוּרִי יְהוּרִים עֲבָרִי

Mutatio punctorum. Cap. 5.

In qua huiusce artis summa consistit, ex quatuor ceu fontibus oritur. Primo ex regimine geniti-

ui (quod est quando nomen substantiuum iungitur substantiuo) & tunc primum est in quocunque se obtulerit casu, secundū necessario in genitiuo. בן ישי filius Isai. Secundo ex formatione pluralis. Tertio ex cōpositione p̄nominis. Postremo ex periodi fine. Quatuor sunt puncta permutabilia, פ · · · · : quæ mutantur in seua, & cholem in פ: קדש קדשי. Sed aduertendum quod mutatio p̄nctorum circa primā literam quæ fiebat in seba, ī gutturalibus erit in פ: חכם חכמי. Deinde regimen singulare genitiui, punctis correptis, periodi dimidium, aut extremum, & quæ eandem vim habent, longis gaudēt, מקדש יהוה, pro מקדש & שמש loco שמש.

Scholium, סוף פסוק: אֶתְנָהּ פָּסֵק, quo
 uis loco hi accentus collocentur
 eandem habent vim. His iactis
 fundamētis, de monosyllabis fit,
 Prima regula. Nomina monosyl
 laba habentia - in regimine, mu
 tant illud in - שֵׁר שְׁלוֹם, princeps
 pacis. In reliquis tribus casibus
 mutationis, manet טְלִי טְלִיִּים
 צֶרֶר רָע. Sed גַּת פֶּתַח בַּת, in cō
 positione in chiric mutant, בְּתִי.
 Secunda regula. Quæ habet . . vt
 לֵץ גֵּר, frequentius nihil mutat, ni
 si in regimine in quo sæpe mu
 tant in צֶגוֹל, יְהוּהָ, שֵׁם. In istis ta
 men nominibus, שֵׁן גַּם עוֹאֵם עֵת,
 & id genus aliis cere in chiric mutatur in plu
 rali, & in compositione prono-

minis in plurali & singulari.

קִזְ קִזִּים קִזִּים

Tertia regula. Quæ habent cho-
lem raro mutant, idque contin-
get in . . . primo si nomen à verbo
geminato oriatur תִּזְ תִּזִּים תִּזִּים
à verbo תִּזְ תִּזִּים תִּזִּים col a לָל לָלָל.

Secundo, si nomen finitur in ali-
qua finali litera תִּזְ תִּזִּים תִּזִּים (idé
fit in aliis generibus nominū cū
similis casus acciderit תִּזְ תִּזִּים תִּזִּים
תִּזְ תִּזִּים תִּזִּים.) Ratio est, quia cū
finalis mutatur in mediam, me-
dia ipsa recipit dagues, aut quū
secunda litera quæ geminatur a-
mittitur, etiam tunc ponitur da-
gues in tertia remanenti, quod
post punctū principale non fiet,
nisi accentus collocetur in pun-
cto principali. לִסְה סְהוּ

Regula.

De bisyllabis Cap. 6.

Nomina habētia in prima $\bar{\text{v}}$, qua
 cūque vocali magna existēte in se
 cunda, in periodi extremo nihil
 mutant. In reliquis casibus muta
 bitur in seua $\bar{\text{v}}$ primæ, secundis
 vocalibus manentibus inuariatis
 רשעי רשעים רשע Excepto ק aut:
 mutaturī regimie $\bar{\text{v}}$ וקנו ביתו דבר, ויהוה,
 & in pronomine compo
 sito דברכם quod naturam regi
 minis sequitur. In gutturalibus
 eēdem prorsus mutationes fient,
 hoc excepto quòd: in aliis, in gut
 talibus erit ענו חדר הכל הבלים :-
 Hæc regula cōstanter in masculi
 nis seruatur, in foemininis nequa
 quam, קמה קמה קמה רעה במה
 substantiua mutant שנה שפוח
 מנה מנת

Secūda re. Cere in illis tribus casibus mutatur in : dūmodo post id sequatur ־ , & ־ secundæ mutatur eo quē dixi modo in proxima regula שָׁכַר לְבָר . Nomina in dictis regulis comprehensa, habent accentum in vltima.

Tertia regula. Quæ verò habent ־ in prima, in secūda ־ , in fine clausulæ ־ in ־ mutabunt. In reliquis casibus ־ in çere, & chirie excluditur relicto iod ocioso, אֵיִל עֵירִים in plurali אֵילֵי יוֹן יוֹת עֵיר חֵיר לְבֵית אֵ תֵילִים בְּתֵים

Quarta regula. Quorumcunque nominum vtrunque locum occupat çegol רָרַךְ aut סָפַר , aut רָע , in formatione pluralis çere aut çegol primæ mutant in ־ , secunda vocali in ־ translata

ספרים ספרים (כ absque dagues,
 quia præcedit =). Si prima gu-
 turalis extiterit, adsciscet sibi =:
 עמק עמקים. In regimine nihil mu-
 tant, דרדה טאים, in periodi extre-
 mo quæ çegol habet in primo lo-
 co nõ raro mutat in = טשטשטש.
 In affixis habet se dupliciter circa
 primam literam (secunda raro =,
 frequenter: sibi vendicat, עבריהם,
 דרדו) nam quæ habent. . mutant
 in chiric, ספר ספרי, aut çegol; ערך
 ערכו .

Quæ çegol in - vel chiric פשע
 פשעו פשעו פני שלה שלהי .

Quinta regula. קרש cum simili-
 bus in compositione & plurali
 cholem in =: commutant. Verũ
 çegol in = quo dictum est modo
 in superiori regula, mutabitur.

חֶפְזֵי חֶפְזֵי חֶפְזֵי קָרְשִׁים קָרְשִׁים קָרְשִׁים. nomina harum regularum acuunt penultimam.

De trisyllabis, & omnibus aliis

Caput 7.

Nomina trisyllaba כַּפְרָה, & habentia dagues in media, גַּבְבֵּי סֶלֶם, & in quibus prima litera est gutturalis, & reliqua omnia quæ in dictis nō sunt inclusa regulis, immutabilia permanent. עֵמֹר הַרְוֵץ. Est & quinta mutationis punctorum ratio, formatio foeminini, nam fit nomē foemininum à masculino, præsertim in habentibus sexum, additum ה in fine præcedente ׀, cum mutationibus punctorum secundum canones superiores, גְּדוּל גְּדוּלָה, quia ׀ in : mutatur.

De

De numeris Cap. 8.

Numeri duo sunt singularis, תָּנוּר. pluralis תַּנוּרִים. Et dualis in nominibus significantibus res binas, qui finitur in im, præcedente cū accētū. vt יָרִים שֶׁפָּה שְׁפָתַיִם. dicitur tamen aliquando de pluribus אַרְבַּע כְּנָפַיִם quatuor aliæ.

Aliqua nomina inueniuntur quæ carent numero singulari כְּלָאִים פְּנִיּוֹת. Aliqua quæ plurali צֵאן שְׁמֵשׁוּרֶת. Et nomina metallo rū & propria, quæ lectio scripturæ docebit.

De declinatione & punctis articuloꝝ Cap. 9.

Nomina declinantur per articulos, separabiles, aut inseparabiles. Inseparabiles appellantur, eo quòd cū nomini adhærescant, vnam

vnā partē efficiāt. & sunt הַלְּמַחֲמַח. ה
 nominatiui est & genitiui, præ-
 terquam in propriis nominibus.
 nam illa hunc articulum non ad-
 mittunt, cū se satis ipsa demō-
 strent. לְ datiuī, aliquoties geni-
 tiui, vt in psalmorum titulis. כִּי
 & מְ ablatiuī. omnibus subscri-
 bitur — & mem. מֶ, cū à gut-
 turali, aut ה nomen incœperit.
 (sepe etiam si nomen incipit הַעֲמַח
 cum —). In poly syllabis à ה vel ע
 cū — incipiētibus, ה cū çegol sub-
 scribitur הַעֲמַח הַעֲמַח.

Si ab aliis literis quam à guttura-
 libus, omnes articuli —, mem chi-
 ric notantur, dagues posito in pri-
 ma nominis litera, quo ostendat
 præcedentem literam esse acci-
 dentalem. Accusatiuus & voca-
 tiuus

tiuus articulis carent. horum exēplum sit.

Singularis numerus.

הַשִּׁיר הַשִּׁיר לְשִׁיר שִׁיר מְשִׁיר
בְּשִׁיר

Pluralis numerus.

הַשִּׁירִים הַשִּׁירִים לְשִׁירִים שִׁירִים
מִבְּשִׁירִים

Singularis.

הַעֵת הַעֵת לְעֵת עֵת מֵעֵת בְּעֵת

Pluralis.

הַעֵתִים הַעֵתִים לְעֵתִים עֵתִים מִבְּעֵתִים
Præterea ל & ב sæpe habent se-
ba, præcipuè cùm iunguntur no-
minibus regentibus post se geni-
tiuum בְּרֶךְ הַיָּם. Secūdo etiam
nominibus propriis hominum,
aut locorum additis לְנַח בְּנַח. Ter-
tio, quando habent post se adie-
ctiuum לְגוֹי גְדוֹל. Si tamen adiecti-
uum

uum habet articulum ה, cum –
 בְּקֶבֶר הַלְחֵב. Si nomen incipit à se-
 ba, ל מ ב scriptione cum chiric,
 dagues solum post mem posito
 ad signandum defectum nun. nā
 integrum est מן: lamed non reci-
 pit, nec in se, nec post se: , beth in
 se tantum, (quòd & quando se-
 ba habent, intellige, בְּבֵית לְבֵית, ut
 לְצִדְקָה בְּגִדּוֹלָה מְבַתּוּלָה,
 & in regi-
 mine בְּרֵבֶר יְהוָה. Si incipit nomen
 à iod cū seba, amittitur seba ma-
 nente iod ocioso, & hi articuli cū
 chiric subscribuntur לִימִינֵי בִיהוּרָה
 מִיְהוּרָה. Aduerte tamem verum
 esse dictū illud Canhi in datiuo.
 הָא בְּסוּף תִּיבָה בְּמָקוֹם לְמֵר בְּתַחֲלָתָהּ
 id est, he in fine idem valet quod
 lamed in principio, quod in no-
 minibus significantibus motum
 ad

ad locum tantum credo inueniri vt מצרִיִּמָה pro לְמִצְרַיִם. Alij articuli vocatur separabiles, quia per se dictionem efficiunt, & sunt של genitiui, אֶל datiui, אֶת accusatiui, וְעִם vel מִן ablatiui vt גַּר שֶׁל גַּר אֶל גַּר אֶת גַּר מִן עִם גַּר

De regimine genitiui Cap. 10.

Præter mutationes dictas capite sexto, fiunt adhuc aliæ in nominibus quartæ regulæ, & formæ וְקִין & דְּבָרִי cum similibus. Nā in quatuor pronominibus pluralibus וְיָהֶם & יָכֶם in regimine etiā plurali, adhuc magis puncta literæ mediæ coarctantur. Dices ideo à דְּבָרִי דְּבָרִי In qua mutatione cauendum ne in dictionis capite duo seba concurrant. nam talis structuræ prolatio esset impossibilis.

bilis. ideo nomen habens seba in
 prima ex mutatione, sequente ך
 aut. ., וְקָנִים דְּבָרִים מְלָכִים. In dictis
 locis ך aut .. secundi loci muta-
 buntur in seba, & sic erunt duo
 seba in capite, דְּבָרֵיהֶם מְלָכִי. pro-
 pterea primum seba mutabitur
 in chiric, in deriuatis à nomini-
 bus duplex ך, aut ך״, vt à זָקֵן
 וְקָנִיהוּ דְּבָרֵי מְשָׁלִי. In nominibus
 autem quartæ regulæ in-
 chiric aut צֶגוֹל, סְפָרֵי חֶלְקִי, & habentia
 eundem situm vocalium cum su-
 perioribus, & si regulis dictis nō
 comprehendantur, יָקָר יְקָרִים יְקָרִי,
 quia ad normam דְּבָרִים דְּבָרֵי. Sed
 vt clarius hæc intelligas, aliqua de
 regimine dicenda erunt. primū,
 Nomē regēs post se, non recipit
 articulum תּ, vt תּאֹת הָעֲנִי, quia iā
 nomen

nomen à genitiuo coarctatum ac determinatum est. Ideoque nomina propria hominum, vel locorum, non regunt post se, sicut nec componuntur cum pronomine: & si talis oratio occurrerit, vt interueniat nomen appellatiuum opus est, אֲבִשְׁלוֹם בְּנֵי

רְדֹד עֲבָרֵי. Quomodo nomina mascul. in sing. regim. ponantur dictum iam est: in plurali ablato mem, & chirie in .̄. verso, cum mutatione punctorum, vt hoc capite dictum est, סְפָרֵי גְרוּלִים גְרוּלֵי,

In duali eodem ferè modo, præterquam quod chirie amittitur, & – in .. mutatur, שְׁמֵי יְרֵדִים יְרֵדִים.

Et vt vno verbo finia, regimè genitiui pluralis in nullo differt à quatuor pronomibus pauloan

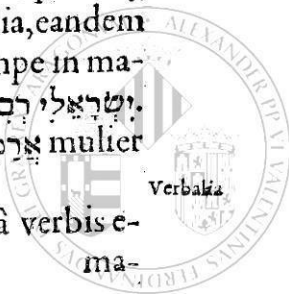
tè dictis, ablata finali syllaba, à
 מְלִכִּי— יהוּדָה dices מְלִכִּים. Nomi-
 na foeminina in ה finita, præcedē-
 te ם in regimine singulari mutāt
 ם in ם, & ה in ת, יהוּדָה, ישׁוּעָת. In om-
 nibus aliis nominibus fiant e-
 tiam mutationes secundum regu-
 las supradictas: בַּת, אֵ, בְּנוֹת, tamen
 in regimine בְּנוֹת, quia fit bisylla-
 bũ, וְגוֹרֵל וְגוֹרֵלִי, וְגוֹרֵלִים וְגוֹרֵלִי.
 hac-
 tenus de mutatione punctorum.

*De speciebus quorundam nomi-
 num.*

Cap. II.

Numeralia, ordinalia, patrony-
 mica, possessiva, gentilia, eandem
 habent formam, nempe in ma-
 sculinis, יִשְׂרָאֵלִי רְבִיעִי אֲרָמִי, ,
 In foemininis, אֲרָמִית. ith. mulier
 Syra, רְבִיעִית, quarta.

Verbalia nomina à verbis e-
 ma-

שׁוּ. שָׁבָא. qui venit.

De Pronomine. Cap. 12.

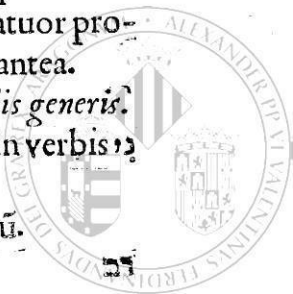
כְּנוֹי pronomen aut nomen occultum. cū enim dico tu, intelligo Petrum. Diuiditur autem in נְסָרָךְ coniunctum, quod compositum vocatur & נִפְרָר, separatū, quod nos simplex aut primitiuū appellamus. Et vt primitiua clariū intelligas, visum est à deriuatiuis incipere. Ante omnia aduertendum, vt in prima positione mutationes punctorum secundū regulas fiant, eæque vsque in finē seruētur, nisi in illis quatuor pronominibus, de quibus antea.

Pronomen primæ pers. cōis generis.

אֲנִי verbū meū. in verbis אֲנִי

אֲנִי verba mea.

אֲנִי verbū nostrū.

דְּבַרֵינוּ verba nostra.

^a In futuris est tertiæ personæ, si dagues in nū ponatur, Singularis: sine eo Pluralis. *Secundæ pers.*

Fœmi.

Mascu.

דְּבַרְךָ דְּבַרְכִי

דְּבַרְךָ^b verbū tuū.

דְּבַרְיָךְ דְּבַרְיָכִי

דְּבַרְיָךְ verba tua.

ו

דְּבַרְכֶם verbum

nostrum, cum —

ו

דְּבַרְיֶכֶם verba no.

^b in pausa דְּבַרְךָ. Ultima existente gutturali, vbiq̄ue cum —: רוּחָךְ

Tertiæ personæ.

דְּבַרְהוּ דְּבַרְהוּ דְּבַרְהוּ verbum suum, vel illius.

דְּבַרְיוֹ דְּבַרְיוֹ verba sua. inuenitur in singulari.

ו דְּבַרְסָא דְּבַרְסָא verbum eius.

ו דְּבַרְסָא דְּבַרְסָא דְּבַרְסָא verba eorum.

Nomen in ה finitum præcedente = eodem modo componitur.

Dempto quod ה mutatur in ת.

Aduerte tamen quod singularia pronomina à singularibus nominibus, pluralia à pluralibus derivantur אבותי אבות, אבא אבי ex, תורתו תורת, ת cum raphe propter = מקנה cum similibus, in regimine מקנה, in plurali מקנים.

In compositione.

תורתו	מקני מקנינו
תורתיו	מקנה מקנהו
תורתך תורתך	מקניכם יהם
תורתך תורתך	מקניו.
תורתכם	Sep amisso
תורתכם	ה, depto in
תורתו תורתו	מקנהו.
תורתו תורתו	קרת cum
תורתם	similibus,
תורתיהם	vt

ut קָדַשׁ, cholem in ך: mutato
 אֲדָרַת בְּשֵׁת בְּשֵׁתִי קָרַתִּי
 תַּפְּאֲרַת, ut סָלַךְ, cum dagues in ת,
 אֲדָרַתִּי & id ge-
 nus alia in compositione & regi-
 mine, בְּרַכְתִּי בְּרַכַּת. Si secunda
 habet . . aut quodcunque aliud
 punctum, nihil mutant dempto
 in finali ך גּוֹלָה גּוֹלַת ך
 cum similibus in extremo pe-
 riodi כְּלִי, in compositione פְּרִי
*Pronomen primitivum primæ per-
 sonæ.*

אֲנִי אַנְכִי ego.

אֲנַחְנוּ נַחְנוּ אֲנִי nos.

Secundæ personæ

Fœmi. Mascu.

אַתָּה tu.

אַתֶּם וְ אַתְּנָה vos.

Tertiæ demonstrans rem distantem.

הוא ille

היא illi

^a Vtitur scriptura hoc recto pro obliquo.

Obliqui casus fiunt articulis his **שׁל אֵל לְ אֵת מִן**. Si terminantur ad normam deriuatiuorum pronominum, in singulari ad formã primæ lineæ illius pronominis, in plurali tertiæ eiusdem pronominis. Sic obliqui casus singularis pronominis primi, erunt.

שׁלִי לִי aut **אֵלַי אֶתִי מִמֶּנִּי** vel **מִנִּי**

pluralis **שׁלְנוּ לָנוּ** vel **אֵלָינוּ אֶתָנוּ מִמֶּנּוּ**

Quia ad normam **דְּבָרָנוּ & דְּבָרֵי**

Obliqui casus secundi.

Fœmi.

Mascu.

שׁלְךָ

שׁלְךָ

לְךָ אֵלֶיךָ

לְךָ אֵלֶיךָ

אתך אתך

ממך ממך

Plural.

ו שלכם

ו ו לכם אליכם

ו אתכם

ו ו ממכם ממכם

Obliqui casus tertij.

ו שלו

ו ו לו אליו

ו אתו

ו ו מננו מנהו מנהו ממנה

Plural.

ו שלחם

ו ו לחם אליהם למו אליו

ו מהם מנחם

Pronomen tertiae personae demonstrans rem proximam.

Foemi.

Mascul.

ו זאת ו

ו זה ו

hic

שָׁלוּת	שָׁלוּה	וְהוּא & fre
לְזוּת	לְזוּה	quentius
אֶתְזוּת	אֶתְזוּה	subsequun-
מוּת	מוּה	tur nomi-

nibus quã præcedunt. בְּיוֹם הַהוּא
Pluralis numerus est communis ge-
neris.

אֱלֹהֵי שָׁלוּ לְאֱלֹהֵי לְאֱלֹהֵי אֶתְאֱלֹהֵי מְאֱלֵה
 LIBER SECVNDVS.

De verbis regularibus.

Verborũ genera apud Hebræos duo sunt. Perfectũ, & imperfectũ. Perfectum erit ex quo nulla trium literarum intra coniugandum excidit. Imperfectum cum amittitur aut quiescit aliqua earum. Imperfectum trifariam diuiditur, in defectiuum, & quiescens, & duplicatum. Defectiuum est quod habet in principio

cipio נ, quod amissum virtute
 manet in dagues secundæ literæ
 verbi נפול à אפול. Quiescens est
 in quo vna aut plures ex literis
 אהוי in principio, medio, aut fine
 quiescunt. Nempe א in prin-
 cipio, aut fine אמר אמצא אה in fine
 tantum גלה . ו solum in medio,
 בון. & in his monosyllabis verbi
 thema est infinitiuus. ו in ini-
 tio aut medio tantummodo quiescit
 vt בון ישב. Si plures literæ quie-
 scant aut quiescant & deficient,
 fient ordines compositi נכה אכה.
 Si vna tantum, erit ordo simplex
 בון גלה. Duplicatū vocatur quod
 secundam ac tertiam literam con-
 geminat, & in his secunda verbi
 litera amittitur in coniugatione,
 manente eius loco dagues טובה

אֶמְבָּא Planum ex iam dictis
 est thema verbi, id est tertiam
 personam præteriti, habere tres
 literas radicales, quarum prima
 פֶּא, Secunda עֵי, tertia לְמִר di-
 citur. Sic verba quiescentia, vel
 defectiua, penum, vel he, vocan-
 tur. Verba perfecta trāsitiua (nā
 intransitiua, & deponentia per
 actiuas voces) variantur per qua-
 tuor coniugationes. Quarum
 prima לְמִר id est lenis vocatur. tū
 ratione significationis quæ lenis
 est: tum quia non grauatur pun-
 cto dagues, vt secunda & quarta,
 nec literis additiis, demptis ne-
 cessariis ad cognitionem tempo-
 rum aut personarum, quemad-
 modum tertia, & quarta. Ideo
 prima lenis, reliquæ graues vo-
 ci.

citantur.

Prima coniugatio perfectorum.

Primæ coniugationis thema tres habet formas, פָּקַד יָבֵשׁ יָגוּר cū ׀ omnes in prima litera, in secunda – frequentissimè, cere & cholem raro, idque fere in neutris פָּקַד יָבֵשׁ יָגוּר וְקָן וְרָבַק וְקָטַן וְרָבַק (אֶהָב הַפִּיץ) transitiua sunt). Quæ cholem habent in tertiis personis præteriti mutant in: יָבֵשׁ וְיָבֵשׁ. in reliquis manet. Quæ vero habent ׀ in – in omnibus personis mutant, solum in tertiis mutant in: יָבֵשׁ יָבֵשׁ יָבֵשׁ וְיָבֵשׁ

Præteritum.

Fœmi.

Mascu.

Indicati
uus
Actiuus.

פָּקַדְתָּ

פָּקַדְתָּ

פָּקַד

פָּקַדְתָּ

פָּקַדְתָּ

הָעָבַר

visitauit.

visitasti.

visitauit. cōm.

Plu-

Pluralis.

Fœmi. Mascu.

פָּקְרוּ visitauerūt. cōmun.

פָּקַדְתֶּם visitauistis.

פָּקַדְנוּ visitauimus. cōm.

Fiunt personæ à prima positione additis literis תָּהי מוֹן. Vbi ך aut ם adduntur, - primæ in seba mutatur, vt lenis fiat prolatio, cū sint duæ literæ supadditæ. Thema verbi habet accētū in vlt. nisi sequatur dictio monosyllaba, aut habens accentum in principio. nam tunc migrat ad primā.

Prou. 3. וְסָר אֶרֶץ Psal. 9. שִׁבְחָאֵל.

Quod in irregularibus verū est.

2. Reg. 2. נָטָה לוֹ. Gen. 1. קָרָא לְיִלְהָ.

Participium. בִּינוּנִי

Additis rectis pronominum pri

mi-

mitiuorum trahitur ad personas
singulas.

Fœmi.

Mascu.

פּוֹקְרָהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ
פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ

פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ
פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ

Eadem est positio præteriti &
participii cum verbum .. in se-
cunda habet. **וְיָבֵשׁ יָבֵשׁ יָבֵשׁ יָבֵשׁ** ut
וְיָבֵשׁ. Cum vltima ה vel ע fuerit,
פּוֹקְרָתָּהּ dices, in forma vero פּוֹקְרָתָּהּ,
פּוֹקְרָתָּהּ: quia in vniuersum duplex
cegol in duplex— cū casus similis
inciderit vertetur. ut in infinitiuo
verbi à יָרַע dicitur. In præterito
& participio quum prima aut se-
cunda litera fuerint gutturales
seba illarum vertitur in פִּעְלוֹ - :
פִּעְלוֹ, & פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ פּוֹקְרָתָּהּ
netur in omnibus accentus in vl-
tima.

Futu-

Futurum. הַעֲתִיד

Prima litera verbi in futuro habet: & Secunda cholem, additis אֵיתָּ in principio: subscriptis אַ cū ::, reliquis cum chiric. Igitur à prima persona incipiens dices.

Foemi. Mascu.

וְאַפְקֹרָה	אֶפְקֹר	visitabo. cōis
תִּפְקְרוּ	תִּפְקֹד	visitabis.
תִּפְקֹד	יִפְקֹד	visitabit.

Pluralis.

נִפְקֹד וְנִפְקְרוּ	visitabimus,
	communis.

תִּפְקֹדוּנָה	תִּפְקְרוּ	visitabitis.
---------------	------------	--------------

תִּפְקֹדוּנָה	יִפְקְרוּ	visitabunt.
---------------	-----------	-------------

Si verbum à gutturali incipit, frequentius prima persona cum duplici cegol (in reliquis cū duplici —) subscribitur. אַעֲבֹר תַּעֲבֹר.

Aliquando cegol in omnibus

fer-

Prima
regula.

feruatur אַאָנָה אַחֲשׂוּף תְּחִשׂוּף & licet aliquando seba solū ponatur, legendum erit perinde ac vocalis illi præcedēs אַעְבוֹר תְּעִבוֹר pro אַעְבוֹר תְּעִבוֹר. Si media habuerit dagues, erit verè seba תְּחִבוֹן à

2. regula

תְּחִפָּן. Quæ ab aleph initiū habent frequentius literas accidētales cū cholem scribunt, manente א o-cioso (& א accidentalis futuri auferitur) אֵיִר תֵּאמֵר אֶהָב. Secunda litera subscripta cum - vel ·· & ·· in :: conuertitur, si vau mutat accentum וֵיִאמֵר, cū gutturalis fuerit secunda, aut tertia ה vel ע, per-

3. regula

sonæ quæ habebant cholē mutāt יֵצֵחַ אֵשָׁב אֵשְׁכַע, hoc & verba aliqua præcipue neutra absq; gutturalis aduentu seruant. רֵכַב. אֶפֶל רֵבֶן שָׁמֶן שָׁכַב. Aliqua vtrū-

d que

que seruāt,cholem videlicet & אָשְׁבֹת אֶשְׁבֹת. Ne opus sit vt eadē res sæpius iteretur. Nota quòd in futuris omnium coniugationum (demptis in ה finitis) in primis vtriusque numeri personis, additur ה præcedente אֶעֱלוּ אֶעֱלֶה. Deinde in ו aut י finitis, תִּפְקְרוּ (nec hoc fit in ה finitis) תִּפְקְרוּן. Personæ primæ quatuor futuri habentes cholem, sequēte macaph, hoc est monosyllaba dictione, aut habēte accentū in prima, scribuntur cum ׀, quo celerime proferātur. אֶשְׁמַר-לוּ יִמְלֶךְ. hoc in gutturalibus nō accidit, eo quòd respuant cholem.

Imperatiuus, הִצִּוּ

Imperatiuus tantum habet futurum, & merito, cum impetiū sit de

de futuro, & formatur à secūdis
 futuri personis, ablato vbique ת,
 תַּעְבוֹר עָבוֹר תַּפְקֹד פְּקֹד
 tibus ab aleph, אָכֹל אֶכְלוּ אָכֹלָה,
 aut cum - loco ::.

Fœmini.

Masculi.

פְּקֹדֵי בְּפֹדֵי בְּפֹדֵי visita.

פְּקֹדֵי בְּפֹדֵי בְּפֹדֵי visitate.

^a Si illi personæ annectitur ה, in
 fine, permutabit sic puncta, וְכֹרָה
 à וְכֹרָה ^b Cum פְּקֹדֵי ה admiserit, se-
 ba mutat in chiric, & - in : , vt
 שְׁכַב שְׁלַח à שְׁכַבָה שְׁלַחָה. In dua-
 bus personis habentibus chiric,
 media existente gutturali verti-
 tur in - , quū raro gutturalis ad-
 mittat ante se chiric, שְׁחַט.

Subiunctiuus fit addita alicui
 temporū indicatiui particula, כִּי
 aut כִּי־אֵשֶׁר, aut אִם. Ecclesiast. 4.

אִם d ij

אם ישכבו שנים. Si dormierit duo.

Gen. 12. באשר הקרוב לבא מצרימה.

Optatum efficies, si addideris, לו, aut אחלי. Psalmo 81, לו עמי,

לו עמי. Vtinam populus meus obtemperasset mihi.

Infinitiuus. מקור

בְּקוֹר בְּקוֹר Visitare.

Absque gutturali hanc formam habet, additis literis בְּכֶלֶם (subscriptis cum chiric) secundo infinitiuo, fiunt gerundia.

בְּבִקְוֹר in visitando.

בְּבִקְוֹר cum visitando.

לְבִקְוֹר ad visitandum.

מִבִּקְוֹר de visitando.

In finitis in ה aut ע בְּרוֹחַ שְ�מוֹעַ ab imperatiuo שְׁמַע. Si prima fuerit gutturalis, בְּכֶלֶם cum duplici: aut כִּי, vt in futuro לְעֵבוֹר כְּאֵכוֹל & מִכִּי

cum

cum •• מֵאֵכֹל.

Passiuum verbum, aut potius
medium.

Fœmi. Mascu.

נִפְקָדָה^a נִפְקָד Visitatus fuit.

נִפְקָדְתָּ נִפְקָדְתָּ visitatus fuisti.

נִפְקָדְתָּ visitatus fui. cōis.

^aIn fine periodi: mediæ in ׀ cum
accentu mutatur. נִפְקָדָה

Plural.

נִפְקָדוּ visitati. fuerūt. cōis.

נִפְקָדְתֶּם visitati fuistis.

נִפְקָדְנוּ visitati. fuimus. cōis

Participium.

נִפְקָדָה נִפְקָדָה^b נִפְקָד visitatus.

נִפְקָדוּ נִפְקָדוּ visitati.

^bSemper habet accentum in vlti-
ma, siue in medio, siue in periodi
fine.

Participium fit à præterito in

d iij omnibus

omnibus ferme cōiugationibus
- mediæ literæ in ם mutato.

Duo hæc tempora, duabus pri-
mis literis asciscūt: , si verbū in-
cipit à gutturali. נֶאֱסַף נֵעֶבֶר.

Futurum.

Fœmi. Mascu.

אֶפְקֹד וְאֶפְקֹדָה visitabor, cōis

תִּפְקֹד תִּפְקֹד visitaberis.

תִּפְקֹד יִפְקֹד visitabitur.

Plural.

נִפְקֹד וְנִפְקֹדָה visitabimur. cōis.

תִּפְקֹדוּ תִפְקֹדוּ visitabimini.

תִּפְקֹדוּ יִפְקֹדוּ visitabuntur.

Imperatiuus.

Hic & quartæ formatur à secun-
dis personis ת in ה mutato: & a-
ctiuæ potius, quàm passiuæ sunt
significationis, eo quòd impera-
re agere sit.

הַפִּקְרִי • הַפִּקְרִי visitator.

הַפִּקְרָנָה הַפִּקְרִי visitamini.

Infinit. & gerundia.

הַפִּקְרִי בְּהַפִּקְרִי לְהַפִּקְרִי מִהַפִּקְרִי

Dagues existēs in prima verbi litera, loco nū amissī, quod in pręterito erat, ponitur: sed in punctis longis compensatur 2 amissa.

Similiter in his tribus temporibus, si verbum à gutturali, vel à 7 incipit, literæ accidentales quæ habēt chiric, mutant in cere תַּצִּיחַ, תַּצִּיחַ, ea ratione quòd gutturalis non patitur ante se chiric. In gutturalibus & 7 non ita fit, eo quòd omnino respuant dagues. Post huiusmodi • ultimæ verti solent in •: cum accentu graui, sequēte monosyllaba dictione, aut habente accentum in pri-

הָלַחֵם בּוֹ תַּן חֶלֶק. ma.

Paul. פְּעוּל

פְּקוּרָה פְּקוּר visitatus.

פְּקוּרוֹת פְּקוּרִים visitati.

Hoc participium, aliqui vocant participium habitus, quia habitum ac operis perseverantiam significat. פְּקוּר visitari solitus. Participium נִפְקָר per modum actus significat. Vel & in idē redit paul operis permanētiam בֵּית בְּנוֹי domus ædificata & adhuc erecta, בֵּית נִבְּרָה, potest esse combusta, aut quouis modo destructa.

Regulae generales.

Verba ponentur in fine clausulæ, si ad primam temporis illius integritatem, vocalē mediam verbi illius reduxeris, & insuper si brevis remanserit, in suam vertas produ-

productam, & ibi accentum col-
loces. ex, פָּקַדוּ facies, פָּקַדוּ inde
פָּקַדוּ & פָּקַדוּ פָּקַדוּ, אֲשַׁמְעָה, אֲשַׁמְעָה
אֲשַׁמְעָה. Aliquando ad natiuā o-
riginem verbi, vt: הִפְקַדְתָּ reduces
ad פָּקַד, eo quo dictum est modo.

Verba in vnica tātum inuenta
coniugatione, dum nō sint actiua
primæ, exponuntur ac si essent
propria illius נִשְׁבַּע iurauit, נִלְחַם
pugnauit, הִתְפַּלֵּל orauit, הִשְׁכִּיחַ
mane surrexit.

Secunda coniugatio.

Fere semper habet dagues in
media verbi litera propter locu-
tionis vehementiam. in punctis
hęc eius forma. סִפַּר שָׁלַח, excepto
cum media fuerit gutturalis aut
ר. Nam tunc cere habent in pri-
ma, dagues in illo puncto virtute
existent.

existēte, **מָצָוּ**. In reliquis tēporibus
 in **מָהָרוּ**. licet aliquādo existēte
 secūda verbi ה vel, ת, p̄cedat chi
 ric **בָּהָרָה**. Huius coniugationis tot
 sunt significandi modi quot ver-
 borum genera, nempe quinque.
 Prima continet verba, quæ in pri-
 ma sunt neutra, & hic fiūt transi-
 tiua. **שָׁכַן** habitavit, **שָׁכַן** cōstituit,
 vel sedere fecit. **הִלֵּךְ** ambulare fe-
 cit, id est, deduxit. Hæc maximā
 cum verbis tertiæ habēt affinita-
 tem. Secūda habet verba trās-
 itiua hic & in prima. Differunt ta-
 men quia huius vehementior est
 significatio. **גָּרַשׁ** eiecit, **גָּרַשׁ** proie-
 cit, **שָׁלַח** misit, **שָׁלַח** emisit, **שָׁבַר**
 cōtrivit, **שָׁבַר** fregit. Tertia cō-
 prehendit verba habentia con-
 trarias operationes, **רָשַׁן** saginare,

רָשַׁן amouit cineres . שִׁרַשׁ eradicare, שִׁיעַר euellere ramos . hoc in paucis fit, iisq̄ue à nominibus deriuatis. Quarta possidet verba vtrunque absoluta: differunt autem, quia hic significatio est vehementior צִפָּח. Quinta cōtinet verba quæ sunt transitiva in prima, & in secunda habēt modum significandi tertiæ יָחַל sperare fecit, יָרַע scribere fecit, יָרַע cognoscere fecit.

Præteritum.

פָּקְדָה
פָּקְדָתִי

פָּקַד
פָּקְדָתִי
פָּקְדָתִי
פָּקְדוֹ
פָּקְדוֹתֵם
פָּקְדוֹנוֹ

ו

Participium.

פָּקְדָן

מִפְקְרָה מִפְקְרֹת	מִפְקֵר
מִפְקְרוֹת	מִפְקְרִים

Quando participium habet augmentum מ in omnibus coniugationibus (exceptis monosyllabis tertię coniugationis) quo puncto mem subscribitur, eodem & futurum eiusdem cōiugationis scribetur.

Futurum.

	אֶפְקֹד וְאֶפְקְרָה
תִּפְקְרִי	תִּפְקֹד
תִּפְקֹד	יִפְקֹד
	נִפְקֹד וְנִפְקְרָה
תִּפְקְרָנָה	תִּפְקֹדוּ
תִּפְקְרָנָה	יִפְקֹדוּ

Imperatiuus.

פְּקֹדִי	פְּקֹד וּפְקְרָה
פְּקְרָנָה	פְּקֹדוּ

Infinitiuus & gerundia.

פְּקֹד

INSTITVTIONES

פֶּקֶד בְּפֶקֶד בְּפֶקֶד לְפֶקֶד בְּפֶקֶד
Passiua.

פֶּקְדָה
פֶּקְדוֹת

פֶּקֶד
פֶּקְדוֹת
פֶּקְדוֹתַי
פֶּקְדוֹ
פֶּקְדוֹתֵם
פֶּקְדוֹנוֹ

;

Participium.

פֶּקְדָה פֶּקְדוֹת
פֶּקְדוֹת

פֶּקֶד
פֶּקְדִים

Futurum.

אֶפְקֶד וְאֶפְקְדָה
תִּפְקֶד
תִּפְקְדוּ
תִּפְקְדוּ

תִּפְקְדֶנָּה
תִּפְקְדֶנָּה

יִפְקֶד
יִפְקְדוּ וְיִפְקְדוּ
יִפְקְדוּ
יִפְקְדוּ

Infinitiuus.

פֶּקֶד

Additis כְּלָם gerundii
fiunt

fiunt, quanquam aliqui dicant in scriptura non inueniri.

Particip. habitus.

מִפְקָר מִפְקָרִים מִפְקָדָה מִפְקָדוֹת

Quando secunda verbi litera est gutturalis aut ר, prima verbi habet cholem loco י. גַּאֵל מִנְאֵרֶל, טָרַף מִפְרֵת יִבְרָךְ. Quæ in media habent ה in præterito, hoc non seruant רָחַם.

Tertia coniugatio.

Habet in principio ה cum chiric, sequente: & post literam mediam י quod in tertiis solū personis seruat. in aliis in – mutat, vt הִפְקִיד.

Modus significandi multiplex est secundum varias verborum species. Prima continet verba quæ in prima sunt neutra, hic transitiva ad duos הִרְכִיב fecit equitare.

Quod

Quod maxime in monosyllabis fit **הקים** fecit surgere, **השיב** reduxit, **הביא**. Secunda continet verba quæ in prima ad duos transeunt, hic ad tres, **ראה** in tertia, fecit videre, id est, ostendit. **אכל** in tertia, fecit comedere, id est, cibaui. Vnde in Paralipomeno: Induere fecit eos, calciare fecit, comedere fecit, bibere fecit: videlicet, vestem, calceos, cibū, vinum. Tertia habet verba neutra hic & in Kal, quæ raro reperiuntur, **העתיק** appropinquauit: aliqui intelligunt transitue, & intelligunt exercitum. Quæ sunt hic transitua transeunt per medium in prima sine medio.

Præteritum.

הפקידה

הפקיד

הפקדת

הַפְּקִידָה

הַפְּקִידָה

הַפְּקִידָתִי

הַפְּקִידוֹ

הַפְּקִידָתָם

הַפְּקִידָנוּ

Participium.

מְפַקֵּד מְפַקֵּדוֹ מְפַקֵּדוֹת וּמְפַקֵּדוֹת
מְפַקֵּדוֹת

Futurum.

אֶפְקִיד וְאֶפְקִידָה

תִּפְקִיד

תִּפְקִיד

תִּפְקִיד

יִפְקִיד

נִפְקִיד וְנִפְקִידָה

תִּפְקִידָה

תִּפְקִידוֹ

תִּפְקִידָה

יִפְקִידוֹ

Chiric literæ mediæ facile trans-
it in ∞, vt תִּפְקִיד in personis in ∞ vel
in finitis in : יִפְקִידוֹ.

Imperatiuus.

הַפְּקִיד

הַפְּקִיד אוֹ הַפְּקִידָה

הַפְּקִידוֹ

הַפְּקִידוֹ הַפְּקִידוֹ

Infinīt. & gerundia.

הַפְּקִיד בְּהַפְּקִיד בְּהַפְּקִיד לְהַפְּקִיד
מִהַפְּקִיד

לְסִתּוֹר, הַפְּקִידוֹ.

Cū prima litera fuerit gutturalis in præterito, gutturalis & הַפְּקִידוֹ præcedens cum duplici cegol scribuntur. In reliquis temporibus cum duplici אֵאֵינן אֵאֵינן, הַפְּקִידוֹ העביר.

Passiua

Tota gaudet in accidentalibus literis ם: vel surec habere, הַפְּקִידוֹ אִוּפְקִידוֹ תּוּפְקִידוֹ

Præteritum.

הַפְּקִידוֹ

הַפְּקִידוֹ

הַפְּקִידוֹ

הַפְּקִידוֹ

הַפְּקִידוֹ

הַפְּקִידוֹ

וּפְקִידוֹתֵם

הַפְּקֹדֶתִים

הַפְּקֹדֵנוּ

Participium.

הַפְּקֹדֵ רִים הַפְּקֹדָה אוּ הַפְּקֹרֶת הַפְּקֹרוֹת

Aliqui aiūt participium hoc minime in scriptura inueniri, finximus tamen illud, quia vt ipsimet dicūt, vnica verbi persona inuenta, tota illius coniugatio poterit formari. Genes. 19, inuenitur יָקַח poteris הֶלְקִיָּהּ, ex הִנְתִּין יָתוּ, ex אָחֵל הַשְּׁלִיג תִּשְׁלַג אֵ, יֵאָחֵל.

Futurum.

אֶפְקֹד

תִּפְקֹד

יִפְקֹד

נִפְקֹד

תִּפְקֹדוּ

יִפְקֹדוּ

תִּפְקֹדֵי

הַפְּקֹדֵי

תִּפְקֹדְנָה

תִּפְקֹדְנָה

Infinitiuus.

הַפְּקֹד

בְּכֹלֹם non recipit הַפֶּקֶד.

Particip. habitus.

מוֹפְקֵד מוֹפְקָרִים מוֹפְקָהוּ ve מוֹפְקָרָת
מוֹפְקָרוֹת.

Si prima litera fuerit gutturalis, in tota hac passiuua gutturalis subscribetur cum ם, & accidentalis illi præcedens cum ם הַעֲמֵד

מַעֲמֵד תַּעֲמֵד יַעֲמֵד

Quarta coniugationis.

Signum est הָת cum dagues in media litera substantiali. In punctis eandem habet formã, quàm piel. Modus significandi est intrã sitiuus, nec trãsitiuua reperiuntur in hac cõiugatione, quia iã extra se exirent, הַתְקַדֵּשׁ, sanctificauit se. Si alicubi cum persona patienti reperiatur, vt Gene. 37, וַתִּגְבְּלוּ אִתּוֹ pro אִתּוֹ accipiendum est, id est,

cogitavit cum illo, & Exod. 33,
 וַיִּתְנַצְּלוּ אֶת עֲדָיִם, pro מִן, spoliaue-
 runt se ab ornamentis suis. Qui-
 dam dicunt actiuam & passiuam
 significationē voce hac v̄nica cō-
 prehendi.

Præteritum.

הִתְפַּקְדָּה	הִתְפַּקֵּד
הִתְפַּקְדָּתִי	הִתְפַּקְדָּתְךָ
	הִתְפַּקְדָּתִי
	הִתְפַּקְדוּ
י	הִתְפַּקְדֶּתֶם
	הִתְפַּקְדֶּנוּ

Participium.

מִתְפַּקְדָּה	מִתְפַּקֵּד
מִתְפַּקְדוֹת	מִתְפַּקְדִים

Futurum.

אֶתְפַּקְדֶּה	אֶתְפַּקֵּד
תִּתְפַּקְדֶּי	תִּתְפַּקֵּד
תִּתְפַּקְדֶּךָ	תִּתְפַּקֵּד

נִתְפַּקֵּד

גְּתִפְקֹר וְגִתְפְקֹרָה

תִּתְפְקֹרוּ תִּתְפְקֹרְנָה

יִתְפְקֹרוּ יִתְפְקֹרְנָה

Imperatiuus.

הִתְפְקֹר וְהִתְפְקֹרָה הִתְפְקֹרִי

הִתְפְקֹרוּ הִתְפְקֹרְנָה

Infiniti. & gerundia.

הִתְפְקֹר בְּהִתְפְקֹר כְּהִתְפְקֹר לְהִתְפְקֹר
בְּהִתְפְקֹר

t superadditum præponitur semper primæ literæ verbi, nisi prima litera fuerit harum aliqua ש ט ו ף. Nam si à ש vel ט verbum incipit, ת postponitur הַשְׁתַּכַּח הַשְׁתַּמֵּר מִשְׁתַּמֵּר. Si à ף, ת in ט vertitur הַצְטַדֵּק. Si à ו, ת mutatur in ר, quod magis Chal. quàm Hebraicū est. hæc de verbis regularibus dixisse sufficiat.

Appendix.

Omnes regulæ dictæ in verbis regularibus tenent in irregularibus, si conditiones in regulis posita concurrant, ut si chirie præcedat, & sequatur gutturalis, in ∴ vel —, vel ∴ vertitur, & in aliis similiter, applicando regulas primæ ad primam, secundæ ad secundam cōiugationem, actiuæ ad actiuam, passiuæ ad passiuam.

LIBER TERTIVS. DE
Verbis irregularibus. De Verbis defectivis nun, primæ literæ.

Activa primæ.

PRæteritum ac præsens regulariter variantur. Deinceps nun amittitur, ac eius loco dagues in secunda verbi subrogatur.

Futurum.

אָנֶשׂ אוֹ אָנֶשֶׁת

תִּגְשֵׁי תִגֵּשׁ

תִּגֵּשׁ תִּגְשֵׁי

נִגְשֵׁי אוֹ נִגֵּשׁ.

תִּגְשֵׁוּ תִגְשֵׁוּ

תִּגְשֵׁוּ תִגְשֵׁוּ

אָפּוּל תִּפּוּל יפּוּל, aut cum cholem,

Existente secunda verbi litera gutturali, erunt hæc verba perfecta: quia dagues in gutturali non potest poni. Si nū aufertur, תִּנְאָה

יִנְעִים. Demp̄tis paucis, in quibus nun̄ manet virtute in יַחַת תְּהִים

Si à iod verba incipiunt sequente ף, frequentissimè sunt defectiua, non quiescentia. יִצַּג יִצַּק יִצַּר אִצַּר

& verbum יִקָּה, dempto יִצַּא.

Imperatiuus.

גִּשֵׁי גִשֵׁי

גִּשֵׁוּ גִשֵׁוּ

Infinitivus & Gerundia.

גַּשׁ גַּשְׁתָּ בְּגַשְׁתָּ כְּגַשְׁתָּ לְגַשְׁתָּ מְגַשְׁתָּ
 cum gutturali לְטַעַת.

Passivum præteritum.

גַּשְׁתָּ	גַּשְׁתָּ
גַּשְׁתָּ	גַּשְׁתָּ
	גַּשְׁתָּ
	גַּשְׁתָּ
י	גַּשְׁתָּם
	גַּשְׁתָּו

Participium.

גַּשְׁתָּ גַּשְׁתָּים גַּשְׁתָּה גַּשְׁתָּתָּ גַּשְׁתָּתָּ

Futurum.

אֲגַשְׁתָּ	אֲגַשְׁתָּ
תִּגַּשְׁתָּ	תִּגַּשְׁתָּ
תִּגַּשְׁתָּ	יִגַּשְׁתָּ
	גַּשְׁתָּ
תִּגַּשְׁתָּה	תִּגַּשְׁתָּו
תִּגַּשְׁתָּה	יִגַּשְׁתָּו

Imperativus.

הַגַּשׁ

הַנָּשׂוּ הַנָּשׂוּ
הַנָּשׂוּ הַנָּשׂוּ

Infinitiuus.

הַנָּשׂוּ בְּכָל מָו.

Participium habitus.

נָשׂוּ נָשׂוּיִם נָשׂוּה נָשׂוּוֹת

Secunda cōiugatio, actiua, נָשׂוּ
passiua, נָשׂוּ אֶנְשׂוּ, quarta,
regulariter variantur. In
tertia נָשׂוּ מֵאִישׁ אִישׁ, vel אִישׁ, im-
pera. & infinit. הַנָּשׂוּ בְּהַנָּשׂוּ. Passiua
eius in literis accidentalibus ha-
bet ., quia post sequitur dagues
הַנָּשׂוּ מֵאִישׁ אִישׁ

Huic affinis est verbum לָקַח. in
futuro, אֶקַּח תִּקַּח יִקַּח נִקַּח תִּקְחוּ יִקְחוּ

תִּקְחוּ תִקְחוּ תִקְחוּ

Imperatiuus.

קַח קְחוּ

Infinitiuus.

לְקוֹחַ קָחַת
Pafsiuum.

נָקַחְתָּ נָקַחְתָּם נָקַחְתָּו
נָקַחְתָּ נָקַחְתָּ
De quiescentibus iod.

Verba quiescentia iod in præterito & participio regulariter variantur. Eorum futurum sic.

אֲשַׁבְּ תִשָּׁב יִשָּׁב נִשְׁבַּ תִּשָּׁבוּ יִשָּׁבוּ
תִּשָּׁבוּ תִשָּׁב תִּשָּׁבְנָה תִשָּׁבְנָה

Hæc eius forma quando quiescit iod. Verùm cùm coniunctio vau illi adiungitur, mutat accentum, & secundum mutatur in cegol, וַיִּלֶךְ וַיִּשָּׁב. Cùm iod ociosa manet, literæ accidentales subscribuntur cum chiric, sequente —. תִּקְוֶן יִירָשׁ. Idem fit cum vltima gutturalis extiterit אָרַע תִּרְעַע.

Imperatiuus.

רע שב שבו שבי שבנה.

Infinitiuus & gerundia.

רעת רעה שב vel שבת בשבת כל מ

Imperatiuus hic & infiniti. simi-
les sunt iisdem temporibus verbi
נגש, ideo videndum ne erres.

In passiuua

Iod in vau mutatur, & quie-
scit in præterito, & præsentii, dein
ceps mutatur in vau mobile, nec
mirum cum literæ אהוי permutē-
tur inter se, vt videre est in גלה.
נו שב בת תי נו שבו נו שבתם נו שבנו
נו שבה נו שבת

Participium.

נו שב נו שבים נו שבה ונו שבת נו שבות

Futurum.

אושב תושב יושב נושב תושבו יושבו
תושבי תושב תושבנה תושבנה

Imperatiuus.

הושב

הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב

Infinitivus.

הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב

Particip. habitus.

יֹשֵׁב יֹשֵׁב יֹשֵׁב יֹשֵׁב

Secunda coniugatio יֹשֵׁב מִיֹּשֵׁב
אִישׁ, cum regulariter varietur, nō
opus est in illa immorari.

Tertia coniugatio.

הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב
הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב

Præfens.

מוֹשֵׁב מוֹשֵׁב מוֹשֵׁב מוֹשֵׁב מוֹשֵׁב

Futurum.

אֲשׁוּב אֲשׁוּב אֲשׁוּב אֲשׁוּב

תֹּשֵׁב תֹּשֵׁב תֹּשֵׁב תֹּשֵׁב

נֹשֵׁב נֹשֵׁב נֹשֵׁב נֹשֵׁב נֹשֵׁב

הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב

Imperativus.

הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב הוֹשֵׁב

Infini-

INSTITVTIONES
 Infinitiuus.

הוֹשִׁיב בְּהוֹשִׁיב כְּ לֵי מִ
 Passiuum.

Præteritum, הוֹשִׁיב, futurū, אוֹשִׁיב.
 infinit. הוֹשִׁיב. In nullo tamen dif-
 fert à passiuia monosyllaborum,
 & duplicatorum. הוֹבֵן, videlicet
 & הוֹסֵב. propterea aspiciendum
 ne nobis imponant.

Quarta coniugatio.

הוֹשִׁיב regulariter variatur, ali-
 quando tamen iod in ו mutatur,
 הוֹשִׁיב nulla in punctis facta mu-
 tatione.

Quiescētia secūda, vt בּוֹן. Actiuia.

בּוֹן בְּנֵת בְּנֵתוֹ בְּנוֹ בְּנֵתוֹ
 בְּנֵה בְּנֵהוֹ

In tertiis personis cum - , in re-
 liquis cum - , duplicata cum - in
 omnibus.

Imperatiuus.

פּוּן בּוֹנוּ בּוֹנִי בּוֹנָה vel בּוֹנָה

Aliquádo שׁוֹבְנָה, sæpe מוֹל קוּם.

Infinitiuus.

בּוֹן פּוּן קוּם בּ כּ לָמַ

Passiuum.

נְבוֹן נְבוּלוֹת לּוֹתִי נְבוֹנוּ נְבוּנוֹתָם לּוֹנוּ

נְבוּנָה נְבוּנוֹת

Participium.

נְבוֹן נְבוּנִים נְבוּנָה נְבוּנוֹת

Futurum.

אֶפְוֹן תִּפְוֹן יִפְוֹן נְפְוֹן תִּפְוֹנוּ יִפְוֹנוּ

תִּפְוֹנִי תִפְוֹן תִּפְוֹנָה vel תִּפְוֹנָה

Imperatiuus.

הִפְוֹן הִפְוֹנוּ הִפְוֹנִי הִפְוֹנָה

Infinitiuus.

הִפְוֹן בּ כּ לָמַ

Existente primagutturali, aut
res, hæc tria tempora habent in
accidentalibus תִּפְוֹר תִּפְוֹר.

Particip.

Particip. habitus.

בון בונים בונה בונות

Secunda & quarta coniugatio.

Coniugatio hæc secunda (vt quartæ omnes) habet vtrâque significationem, vnica voce duntaxat, hac forma, בּוֹן, geminata tertia litera ob dagues omissum, eo quòd post quiescentem non potest poni. Dicendum erat בּוֹן, & cum malum reddat sonum mutant in בּוֹנֵן, additisque literis accidentalibus secūdæ vel quartæ cōiugationis huic præterito facile illas efficies, vt התבונן : מבונן אבונן : מתבונן. Participiũ habitus in quarta nõ inuenitur, in secūda formatur ab actiuo •• in = verso כּבוֹנֵן.

Tertia coniugatio.

הבין הבינות תי הבינו הבינותם לוונו
הבינה הבינות

Aliquando :: in omnibus ac-
cidentalibus הקיץ הקיצות. Quin
& cere perpetuo per hoc tempus
seruato, sequente י. in tertiis per
sonis, in reliquis = , הבין הבנת ,
הבינו.

Participium.

מבין מבינים מבינה מבינות

Futurum.

אבין תבין יבין גבין תבין יבין
תביני תבין תבנה vel תבנה

Quatuor primæ personæ sæpe
mutât י. in .., vt in regularibus di-
xi. אבין תבין יבין. Et cum י mutat ac-
centum, in :: וישוב ויורק & adhuc
.. in - יצר תנה & accetu retracto
ad primâ, præsentē vau וינח ויצר.

Imperatiuus.

הבן הבינו הביני הבינה vel הבינה

Infinitiuus.

הָבֵן בְּכָל לֵם

Pafsiua.

Præteritū & particip. הוֹבֵן. fu-
turum אוֹבֵן. infinitiuus הוֹבֵן.

Quiescentia áleph, vt מָצָא.

Quiescentia tertiæ siue in א, si-
ue in ה finiantur, duplex - in the-
mate sibi vendicant, nisi pauca il-
la in א finita, quæ cere habent in
secūda & in ה, quæ -, excipiātur.

מָצָא מָצָאתָ תִּי מָצָאוּ מָצָאתֶם מָצָאוּ
מָצָאָה מָצָאתָ

Participium.

Cum מוֹצֵא מוֹצֵאִים מוֹצֵאָה
vel מוֹצֵאת מוֹצֵאוֹת

Futurum.

תִּמְצָא תִּמְצָאִי תִּמְצָאִי
תִּמְצָאִי תִּמְצָאִי תִּמְצָאִי
תִּמְצָאִי תִּמְצָאִי תִּמְצָאִי
תִּמְצָאִי תִּמְצָאִי תִּמְצָאִי

Impe-

INSTITUTIONES

Imperatiuus.

מְצַא מְצַא מְצַא מְצַא

Infinitiuus.

מְצַא מְצַא בְּכָל מְ

Passiua.

נִמְצָא נִמְצָא תִי נִמְצָא נִמְצָא תָם נו

נִמְצָא נִמְצָא

In præteritis omnibus vocalis

præcedēs erit . . futurum, אֲמַצֵּא.

infinit. הִמְצֵא. Secūda מְצַא

אֲמַצֵּא. passiua, מְצַא אֲמַצֵּא. Tertia,

הִמְצֵא אֲמַצֵּא הִמְצֵא הִמְצֵא

אֲמַצֵּא. præteritū, הִמְצֵא. Quar-

ta, הִתְמַצֵּא אֲתְמַצֵּא הִתְמַצֵּא

Actiua verbi מְלֵא

מְלֵא מְלֵא תִי מְלֵא מְלֵא תָם מְלֵא

מְלֵא מְלֵא

Participium.

מְלֵא מְלֵא מְלֵא מְלֵא

Futurum, אֲמַלֵּא. Imperat.

מְלֵא מְלֵאוּ מְלֵאוּ מְלֵאוּ, Infinitiuus,
מְצָא. reliqua vt מְלֵאוּ.

Quiescentia ה, vt גְּלָה.

Præteritum.

גָּלָה גָּלִיתָ תִּי גָלוּ גָלִיתִים גָּלִינוּ
גָּלְתָה גָּלִיתְּ

Quatuor hæc verba regulariter scribuntur & variantur, תָּמָה, כָּמָה, נָגַהּ כָּמָה. Dices enim, תִּי, גָּלוּ, in futu. אָתָּמָה יִתָּמָהוּ, tertia persona pluralis, & singularis foemina mutant ה in iod, תָּסִיָּה תָּסִי. Quod aliis etiam accidit temporibus, vt יִגְלִיּוּ. ratio est, quia literæ otiosæ permutantur inter se.

Participium.

גֹּלֵה גֹּלִים גֹּלָה גֹּלוּ cum :: .

Futurum.

אֶגְלֶה תִּגְלֶה יִגְלֶה
תִּגְלִי תִגְלִי

נִגְלֶה

גְּגֻלָּה תְּגֻלוּ יְגֻלוּ
תְּגֻלָּנָה תְּגֻלָּנָה

Prima existente y aut n cum duplici :: , vt אַחֲוֵה תַחֲוֵה יַחֲוֵה , aut - , vt אַעֲלָה תַעֲלָה , omnes personæ scribuntur. Et si eadem literæ primū vel secundum locum tenuerint, si ה finale aufertur (quod sæpe fit in quatuor primis personis , præfertim cum vau coniunctio illis annectitur) in literis accidentalibus habebunt . . , aut - , aut chiric , sequēte - , יִשַׁע יִמַח יַעַל יַחוּ יַחַר יַחֵץ , - תַחַע יַעַשׂ . Verū sine gutturali hæc earū forma, אַגְּלָה תְּגֻלָּה יְגֻלָּה . Addito vau accentus retrahitur ad primam וַיַּחַל וַיִּפְּץ וַיִּשַׁע , habet & hæc formam futurum hoc. וַיִּרָד domiabitur, וַיִּבְרַךְ וַיִּשָּׂא .

Imperatiuus.

נָלָה גָלוּ גָלִי גְלִיגָה
 Infinitivus.

נָלַת בְּנָלוֹת בְּלֹם
 Passiva.

נִגְלָה נְגִלִית תִּי נִגְלוּ נְגִלִיתָם נִגְלָנוּ
 נְגִלְתָּה נְגִלִית
 Participium.

נְגִלָה נְגִלִים נְגִלָה נְגִלוֹת
 Prima gutturali existente, nun
 & gutturalis cum duplici ∴, vel
 - scribuntur. נַעֲלָה נַעֲלִית נַעֲלָה
 נַעֲלִים נַחֲרָה נַחֲלָה

Futurum.

אֶנְלָה תִנְלָה יִנְלָה
 תִנְלִי תִנְלָה
 נִנְלָה תִנְלוּ יִנְלוּ
 תִנְלִינָה תִנְלִינָה
 אֶנְלֵךְ תִנְלֵךְ יִנְלֵךְ

Imperativus.

הִנְלֵךְ הִנְלָה הִנְלוּ הִנְלִי הִנְלִינָה

Infiniti

Infinitiuus.

הגלה הגלות בכל מהגלות

Literarum accidentalium chiri-
 ric verti in . . in his tribus tempo-
 ribus, existente prima guttura-
 li, vel res, dictum est iam, vt תראה
 העלות העלו ירוה.

Particip. habitus.

גלו גלויים גלויה גלויות

Secunda coniugatio.

Præteritum.

גלה גלית גלתי גלו גליתם גלינו
 גלתה גלית

Participium.

מגלה מגלים מגלה מגלות

Futurum.

אגלה תגלה יגלה

תגלוי תגלה

נגלה תגלו יגלו

תגלינה תגלינה

Ablato אָגַל הָגַל יָגַל נָגַל, ה

Imperatiuus.

גַּלְה גְּלוּ גְלוּ גְלוּ גְלוּ

Sine גַּל צַר נָם, ה

Infinitiuus.

גַּלְה גְּלוּת בְּגְלוּת פָּלַם

Passiua.

גַּלְה גְּלוּת גְּלוּת גְּלוּת גְּלוּת גְּלוּת גְּלוּת

גְּלוּת גְּלוּת

Participium.

גַּלְה גְּלוּת גְּלוּת גְּלוּת

Cum media gutturalis extiterit, ∴ mutabitur in chólem, דָּחָה,

וְדָחָה דָּחוּ.

Futurum.

אָגַלְה תִּגְלוּה יִגְלוּה

תִּגְלוּה תִּגְלוּה

נִגְלוּה תִּגְלוּה יִגְלוּה

תִּגְלוּה תִּגְלוּה תִּגְלוּה

Infinitiuus.

לֹת

גלות

*Tertia coniugatio.*הגלה הגליית תי הגלו הגליתם הגלינו
הגלתה הגלית

Cum gutturali in prima, העלה

העלית cum res, הראה.

Participium.

מגלה מגלים מגלה מגלות

Futurum.

אגלה תגלה יגלה

תגלי תגלה

נגלה תגלו יגלו

תגלינה תגלינה

Absque hac eius forma, אגל

תגל יגל נגל. cum gutturali in pri-

ma in secūda, תמח, & יפת ירר.

תשק.

Imperatiuus.

הגלה הגלו הגלי הגלינה, Sine ה,

העל הגל.

Infinitiu

Infinitivus.

הִגְלָה הַגְלוֹת בְּכָל יָמַי

Prima existēte gutturali, : ver-
 ti in - : in his quatuor tēporibus,
 crebro repetitum est. מַעֲלָה אֶעֱלֶה
 הֶעֱלָה.

Parsiua.

Præteritum, הִגְלָה הַגְלִית, parti-
 cipiū, הִגְלָה, futurū, אֶגְלֶה תִּגְלֶה. In-
 fini. הַגְלוֹת, particip. habitus, מִגְלָה.

Quarta coniugatio.

הִתְגַּלְתִּי הִתְגַּלְתָּ הִתְגַּלְתֵּם
 הִתְגַּלֵּיתִי הִתְגַּלֵּיתָ הִתְגַּלֵּיתֶם

Participium.

מִתְגַּלֵּה מִתְגַּלֵּים מִתְגַּלֶּה מִתְגַּלוֹת

Futurum.

אֶתְגַּלֶּה תִּתְגַּלֶּה יִתְגַּלֶּה

תִּתְגַּלֵּי תִתְגַּלֶּה

נִתְגַּלֶּה תִתְגַּלוּ יִתְגַּלוּ

תִתְגַּלֵּינָה תִתְגַּלֵּינָה

Ablato

Ablato אֲתַגַּל תִּתַּגַּל יִתַּגַּל נִתַּגַּל, ה

Imperatiuus.

Sine הִתְגַּלְתָּ הִתְגַּלְתְּ הִתְגַּלְתִּי הִתְגַּלְתְּי. ה

Infinitiuus.

הִתְגַּלְתָּ בְּכָל מ

De verbo הִיָּה & חָיָה,

הָיָה הָיִיתָ הָיִיתָ הָיִיתָ הָיִיתָ הָיִיתָ

הָיִיתָ הָיִיתָ

חָיָה חָיִיתָ חָיִיתָ

Participium.

הֹוֶה הֹוֶה הֹוֶה הֹוֶה

חַי חַי חַי חַי חַי

Futurum.

אֶהְיֶה תִּהְיֶה יִהְיֶה

תִּהְיֶה תִּהְיֶה

נִהְיֶה תִּהְיֶה יִהְיֶה

תִּהְיֶה יִהְיֶה

Sine & à אֶהְיֶה תִּהְיֶה יִהְיֶה, ה

אֶהְיֶה תִּהְיֶה, ה & cum אֶהְיֶה תִּהְיֶה, חַיָּה

Impera-

Imperatiui.

הָיָה הָיוּ הָיִי הָיִינָה
 הָיִהּ הָיוּ הָיוּ הָיִינָה

Infinitiuui.

הָיִי הָיִי הָיִי הָיִי

Passiua.

נִהְיָה נִהְיִיתָ נִהְיִיתָ נִהְיִיתָ נִהְיִינוּ
 נִהְיִיתָ נִהְיִיתָ נִהְיִיתָ נִהְיִיתָ

Participium.

נִהְיֶה נִהְיִים נִהְיֶה נִהְיֶה

De verbis duplicatis.

סָבַר סָבַרְתָּ סָבַרְתָּ סָבַרְתָּ סָבַרְתָּ
 סָבַרְתָּ סָבַרְתָּ סָבַרְתָּ סָבַרְתָּ

Participium.

סָבַר סָבַר סָבַר סָבַר

Futurum.

אֶסָבֵר אֶסָבֵר אֶסָבֵר אֶסָבֵר
 תִּסָּבֵר תִּסָּבֵר תִּסָּבֵר תִּסָּבֵר
 נִסָּבֵר נִסָּבֵר נִסָּבֵר נִסָּבֵר
 תִּסָּבֵר, vel תִּסָּבֵר תִּסָּבֵר

Inter-

Interdum additur *vau*, & cum retrahat accentum, breue efficit *chólem*. nam mutatur in ־ : , quanquá ־ tantum scribatur, וַיְהִי וַיִּקְרָא.

Imperatiuus.

סוּב סוּבוּ סוּבֵי סוּבֵינָה

Infinitiuus.

סוּב בְּ כָל מְ

Passiua

נִסְבָּה נִסְבּוּת תִּי נִסְבוּ נִסְבוּתֶם נִסְבוּנוּ
נִסְבָּה נִסְבוּת

Interdum hac forma inuenitur
נִסְבָּה נִסְבָּה . נִסְבָּה נִסְבָּה . נִסְבָּה נִסְבָּה .
נִסְבָּה .

Participium.

נִסְבָּה נִסְבָּה נִסְבָּה נִסְבָּה

Et cum *cere*, נִסְבָּה נִסְבָּה .

Futurum.

יִסְבָּה יִסְבָּה יִסְבָּה יִסְבָּה

תִּסְבָּה תִּסְבָּה תִּסְבָּה תִּסְבָּה

Vel

Vel aliter, תִּסְבֵּב תִּסְבֵּב, vel
 יֵרֵד יֵרֵד אֶקֶל תִּקַּל,
 præsertim præsentē
 gutturali יִחַתוּ.

Imperatiuus.

הִסְבֵּב וְהִסְבֵּב הִסְבֵּב הִסְבֵּב הִסְבֵּב

Infinitiuus.

הִסְבֵּב הִסְבֵּב הִסְבֵּב הִסְבֵּב

Particip. habitus.

סוּב סוּבִים סוּבָה סוּבוֹת

Secunda coniugatio.

Regulariter hæc verba in secun-
 da variãtur. In præterito סָבַב, præ-
 senti מְסַבֵּב, futuro אֶסְבֵּב, imperati.
 סִבֵּב, infiniti. בִּי סִבֵּב. Passiua,
 סִבַּב, futu. אֶסְבַּב, infinit. סִבַּב. parti-
 cip. habitus, מְסִבֵּב.

Tertia coniugatio.

הִסְבֵּב הִסְבֵּב תִּי הִסְבֵּב הִסְבֵּב תִּי הִסְבֵּב תִּי
 הִסְבֵּב הִסְבֵּב תִּי הִסְבֵּב תִּי הִסְבֵּב תִּי

habet & הִסְבֵּב

Participi-

Participium.

מִסֵּב וְיִסֵּב מְסִיבִים מְסִבָּה מְסִבּוֹת

Futurum.

אִסֵּב תִּסֵּב יִסֵּב נִסֵּב תִּסְבוּ יִסְבוּ
תִּסְבִּי תִסְבִּי תִסְבִּי תִסְבִּי וְתִסְבִּינָהCere in : transfit, quando vau
mutat accētum, וַיִּזְק וַיִּזְל. & cum
- in prima, sequente dagues, אִסֵּב
תִּסְבִּי.

Imperatiuus.

הִסֵּב הִסְבוּ הִסְבִּי הִסְבִּינָה

Infinitiuus.

הִסֵּב בְּ פ ל מ

Particip. habitus.

מוֹסֵב מוֹסְבִים

Passiua.

אוֹסֵב אוֹסְבִים

Quarta coniugatio.

Præteritū, הִתְסֵבב, הִתְסֵבבָּה, par-
ticipium, מִתְסֵבב, futurum, אִתְסֵבב.

LIBER QVARTVS.

De ordinibus compositis.

Verba ex duobus ordinibus composita, variationē eorū, ex quibus cōponuntur, verborū, habent. גַּמְחָה enim quo ad litteram initialem שִׁגְמָה, quo ad extremam הַגְמָה, sequitur rationem. Nō raro tamen nobis fucū faciet hæc analogia, si errori obuiam quoties locus inciderit, non occurrerimus.

גַּמְחָה

Futurum, אֲמַחְמֵה תִּמְחֵה. Vel אֲמַחְמֵה יִמְחֵה.
 גַּמְחָה. Vel הַגְמָה, disperfit.

Imperatiuus.

גַּמְחָה וְיִמְחֵה גַּמְחָה וְיִמְחֵה

Infinitiuus.

גַּמְחָה וְיִמְחֵה

Passiua.

Præter-ii

נָטָה גִּטִּיתָ גָּטוּ גִּטִּיתָם, Præteritū.
 אָנָּטָה תִּגָּטוּ יִגָּטוּ. futu. גִּטָּה. particip.
 אָנָּט הִגָּט וְיִגָּט. Vel

Imperatiuus.

הִגָּטָה וְהִגָּט הִגָּטוּ הִגָּטִי הִגָּטִינָה

Infinitiuus.

הִגָּטָה הִגָּטוֹת

Particip. habitus

גָּטוּי גָּטוּיִם

Secunda coniugatio.

נָטָה גִּטִּיתָ תִּי, Præteritum, parti-
 cip. מִנָּטָה. futu. אָנָּטָה. Impera. גִּטָּה.
 infini. גִּטוֹת. passiuā, גִּטָּה גִּטִּיתָ, parti-
 cip. גִּטָּה. futu. אָנָּטָה. infinit. גִּטוֹת.

Tertia coniugatio.

הִטָּה הִטִּיתָ תִּי הִטּוּ, particip. מִטָּה. fu-
 turū, אָטָה תִּטָּה יִטָּה. Vel אֵט תִּטּוּ יִטּוּ.
 imperat. הִטָּה וְהִטּוּ. infinit. הִטָּה.
 הִטוֹת. Passiuā, הִטָּה הִטִּיתָ, particip.
 הִטָּה futu. אָטָה תִּטָּה. infiniti. הִטוֹת.

particip. habitus, מְטָה.

Quarta coniugatio.

מְתַנְּטָה. particip. הַתְנַטְּתָה. הַתְנַטְּתִיתָ. & reliqua.

De verbo יָצָא cum similibus.

יֹוצֵא יוֹצְאִים. participi.

יֹוצֵא יוֹצְאִים. imperat. יֹוצֵא יוֹצְאִים.

יֹוצֵא יוֹצְאִים. infinit. יֹוצֵא יוֹצְאִים.

יֹוצֵא יוֹצְאִים. particip. יֹוצֵא יוֹצְאִים.

יֹוצֵא יוֹצְאִים. imperat. & infinit. יֹוצֵא יוֹצְאִים.

Secunda, יֹוצֵא יוֹצְאִים. participi.

יֹוצֵא יוֹצְאִים. infinit. יֹוצֵא יוֹצְאִים.

יֹוצֵא יוֹצְאִים. particip. habit. יֹוצֵא יוֹצְאִים.

Tertia, הוֹצֵא הוֹצְאִים. participi.

הוֹצֵא הוֹצְאִים. futu. הוֹצֵא הוֹצְאִים. Vel

הוֹצֵא הוֹצְאִים. impera. & infini. הוֹצֵא הוֹצְאִים.

הוֹצֵא הוֹצְאִים. Passiva, הוֹצֵא הוֹצְאִים.

Quarta, הִתְיַצֵּא הִתְיַצְּתָה. participi.

הִתְיַצֵּא הִתְיַצְּתָה.

וְלִל

Intertia, הִילֵל. particip. מִילֵל. futurū, אֵלִילָה וְיִלִּיל. imperat. הִילֵל הִלִּילוּ הִלִּילִי.

נָשָׂא

Futurum, שָׂא. imperat. שָׂא שָׂאוּ. infinit. שָׂא יִנָּה. Palsiua, נָשָׂא. הנָּשֵׂא. futu. אֲנָשֵׂא. infinit. הנָּשֵׂא. Secunda, נָשָׂא. Palsiua, נָשָׂא. Tertia, הִשָּׂא. הִשָּׂא הִשָּׂאת. Palsiua, הִשָּׂא. futu. אֲשִׂיא. infini. הִשָּׂא. Quarta, הִתְנַשָּׂא. הִתְנַשָּׂאת. particip. מִתְנַשָּׂא. futurū, אֲתִנַּשָּׂא. imperat. & infinit. הִתְנַשָּׂא.

Verbum נָתַן, per quod nullum aliud coniugatur.

נָתַן נָתַתְּ תִּי גָתְנוּ נָתַתְּם נָתַנוּ vel נָתַנּוּ
נָתַנָּה נָתַתְּ

1
Participium.

נוֹתֵן נוֹתְנֹת vel נוֹתֵי נוֹתֵיִם נוֹתֵן

Futurum.

אֶתְּוּ תִתֵּן יָתֶן נָתַן תִּתְּנוּ יִתְּנוּ
 תִּתְּנוּ תִתֵּן תִּתְּנָה vel תִּתְּנֶנָּה

Imperatiuus.

תֵּן תֵּנוּ תִּתְּנוּ תִּתְּנֶנָּה

Infinitiuus.

נָתַן תִּתְּנוּ תִּתְּנָה

Passiua.

נִתְּנוּ נִתְּנָה תִּי נִתְּנוּ נִתְּנָה
 נִתְּנוּ נִתְּנָה

Participium, fut. נִתְּנוּ. im-
 perat. & infinit. נִתְּנוּ.

נִתְּנוּ
 נִתְּנוּ particip. נִתְּנוּ

Futurum.

אֶתְּוּ תִתֵּן יָתֵן נָתַן

תִּתְּנוּ תִתֵּן

תִּתְּנוּ יָתֵן

תִּתְּנוּ vel תִּתְּנֶנָּה

Imperatiuus, תִּתְּנוּ תִתֵּן יָתֵן נָתַן

Infini-

Infinitiuus, בא.

Verbum ירה. Præteritum:

יָרָה יָרִיתָ יָרִיתִי יָרוּ יָרִיתֶם יָרִינוּ
יָרַתָּה יָרִיתָ ?

Participium.

יֹרֵה יֹרֵים יֹרֵה יֹרֵות

Futurum.

אֵיֶרָה תֵיֶרָה יֵיֶרָה גֵיֶרָה תִירוּ יִירוּ

תִיֶרִי תִיֶרִי תִיֶרֶה תִיֶרֶה תִיֶרֶה

& וַיִּיף. אֵיֶר תִיר יִיר, Deficiente ה,

pulchruit.

Imperatiuus.

יָרֵה יָרוּ יָרִי יָרִינָה

Infinitiuus.

יָרוּת יָרָה בִיֶרוּת בִיֶרוּת לִיֶרוּת מִיֶרוּת

Passiua.

Præteritū, גֹרָה נֹרִית, particip.

Imperat. & infinit. גֹרָה הָרוּ יָרוּ. futu. גֹרָה נֹרִים

particip. ha-

bitus, יָרוּ יָרוּם יָרוּה יָרוּות,

Secunda, מִיָּפָה. particip. יָפָה & יָרָה. futurū. אִיָּפָה. imperat. יָפָה. infinit. אִיָּפָה. futu. יָפָה יָפִיתָ, Palsiua. יָפִיתָ. infinit. מִיָּפָה. particip. habit. יָפִיתָ.

Tertia coniugatio.

Præteritum, הוֹרָה הוֹרִיתָ תִּי הוֹרוּ. particip. מוֹרָה.

Futurum.

אוֹרָה תוֹרָה יוֹרָה נוֹרָה תוֹרוּ יוֹרוּ
תוֹרִי תוֹרָה תוֹרִינָה תוֹרִינָה
Excluso אוֹר תוֹר יוֹר נוֹרָה.

Imperatiuus.

הוֹרָה הוֹרוּ הוֹרִי הוֹרִינָה

Infinitiuus.

הוֹרוֹת

Palsiua.

Præteritum, הוֹרָה הוֹרִיתָ, particip. מוֹרָה. futur. אוֹרָה. infinit. הוֹרוֹת.

Quarta, הִתְיָרָה. particip. מִתְיָרָה, & reliqua.

De ver-

De verbis quatuor literarum,
aut quinque.

Verba quatuor literarum fere
sunt cōiugationis secundæ, deri-
uantúr q; à quiescētibus ה, aut du-
plicatis, vt à שַׁעַה, שַׁעַשַׁע, & גַּלְגַּל
à לַל. Verba quatuor aut quinque
literarum rara admodum apud
Hebræos inueniuntur.

כִּלְכַּל כִּלְכַּלְתִּי כִּלְכַּלוּ כִּלְכַּלְתֶּם לְנוּ
כִּלְכַּלְהָ כִּלְכַּלְתֶּן

Participium.

מְכַלְכֵּל מְכַלְכְּלוֹת מְכַלְכֵּלָה
מְכַלְכֵּלִים מְכַלְכֵּלוֹת

Futurum, אֶכְלֵל אֶכְלֵלְתִּי. imperat.
& infinit. כִּלְכֵּל.

Passiua

Cum :. in prima, vel הֵ:, vt שַׁעַשַׁע
חֲמַרְמַר, vel שַׁעַשַׁע.

Præteritum.

שָׁעַשַׁע שָׁעַשַׁעַתָּה שָׁעַשַׁעוּ הֵם נו
 שָׁעַשַׁעַתָּה שָׁעַשַׁעַתָּה

Participium.

מִשָּׁעַשַׁע מִשָּׁעַשַׁעִים מִשָּׁעַשַׁעַה עוֹת

Futurum.

אֲשָׁעַשַׁע תִּשָּׁעַשַׁע יִשָּׁעַשַׁע

תִּשָּׁעַשַׁעִי תִשָּׁעַשַׁע

נִשָּׁעַשַׁע תִּשָּׁעַשַׁעוּ יִשָּׁעַשַׁעוּ

תִּשָּׁעַשַׁעֶנָּה תִשָּׁעַשַׁעֶנָּה

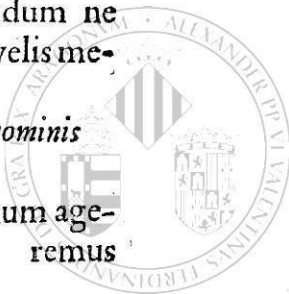
Infinitivus.

הַמְרִמֹּר שָׁעַשׁוּעַ

Omnia hæc verba irregularia, de quibus hucusque dictum est, frequenter regulariter variantur. Ideo obnixé prospiciendum ne obliqua regula recta cū velis metiri, ab scopo aberres.

De compositione pronominis cum verbo.

Cum de affixis nominum ageremus

remus fere omnia quæ ad compositionem verborum attinebāt, pertractata sunt, nihilominus aliqua huic loco referuauī. Verba solum actiua compositionem hanc admittunt, passiua (si infinitiuos excipias) & neutra minime, quippe si aliter inueniantur cum omīfæ præpositionis defectu, intelligēda sunt, vt יגור עמך, pro יגור. In actiua tamen non eundem numerum compositionum omnes personæ habent, eo quòd verbū primæ personæ pronome primæ nō admittit, nec verbū secundæ pronomen secundæ personæ. Verum oratio illa fiet præ verbum quartæ. הָתַתְּ מֵעֵיךָ לִי, ven didisti te. Propterea tertiæ personæ, decem habēt compositiones:

secundæ, sex: primæ, octo. Mutatio literæ primæ fere nulla est, nisi quod = in = vertatur, תְּבִינִי, pro אֶפְקֹדָה. פְּקֹדָה, פְּקֹדָתִי. תְּבִין, pro אֶפְקֹדָה. Seba literæ secundæ in = , & ex illo in = vertitur, in tertijs præteriti personis, (pronomen דְּבָרְכֶם semper excipitur) vt פְּקֹדֵנִי פְּקֹדֵנִי פְּקֹדֵנִי. Si alia vocalis extiterit, intacta manet. פְּקֹדֵנִי הַפְּקִידֵנִי. In cæteras per totum præteritum compositiones = verbi proprium remanet, vt à פְּקֹדָתִי dices פְּקֹדֵנִי פְּקֹדֵנִי. Tertiæ literæ præteriti, פְּקֹדָה & פְּקֹדָה ex viginti compositionibus suis sex cum = , nouem cum = scribuntur, reliquæ omnes (non solum quinque remanentes) nominũ normam sequuntur. quod vt clarè intelligas sub-

ditis

ditis patefaciam exemplis.

פְּקָרָה

פְּקָרָתִי

פְּקָרָד

פְּקָרָתְךָ

פְּקָרָד

פְּקָרָתוֹ פְּקָרָתָהּ

Plur.

פְּקָרָתֵנוּ

פְּקָרָתְכֶם

ז

פְּקָרָתְמוֹ

ז

פְּקָרָתֵי sex ex se gignit pronomina.

פְּקָרָתֵינִי

פְּקָרָתֵיךָ

פְּקָרָתֵיהֶוּ

Plu.

פְּקָרָתוֹם

פְּקָרָתוֹם & פְּקָרָתוֹן sex similes omnino voces ex sese procreant.

פְּקָרָתוֹנִי

פְּקָרָתוֹךָ

פְּקָרָתוֹהֶוּ

Plur.

פְּקָרָתוֹנוּ

פְּקָרָתוֹם

פְּקָדוֹתוֹם

Participia cum nomina sint, ab illis sumunt compositionem, ut פּוֹקְדֵי פּוֹקְדָנִי, licet aliquando accipiat participium פּוֹקֵד, à verbo.

Futurum.

אֶפְקֹדֶה אֶפְקֹדְךָ
אֶפְקֹדוּ אֶפְקֹדְהוּ אֶפְקֹדוּ
אֶפְקֹדְנָה אֶפְקֹדְךָ

Plur.

אֶפְקֹדְכֶם אֶפְקֹדְכֶם
אֶפְקֹדְמוּ

Si prima aut secunda gutturalis fuerit, secūda litera verbi cum erit, אֶשְׁלַחְךָ אֶשְׁכַּחְךָ.

Imperatiuus & infinitiuus, Componuntur per punctorum transmutationem, à פִּקֹּד דִּיעָא dices פִּקְדָנִי visita me. Cæterum infinitiuus cum nomen sit, נִי non accipit

תחת ער על תחת in compositione singulari habent formam pluralis.

תחת subtus me. אחריך post te.

עלי super me. לפני לפני ante me, & te. לפי secundum.

למו ad. במו in, non componuntur.

למעלה supra. למטה infra.

רחוק, חוץ, קרוב, non componuntur, tamen

additur eis ablativus pronominis

primitivi in omni numero & genere.

חוץ ממני præter me. חוץ מך præter te.

חוץ מכם præter vos. חוץ מהם præter illos.

מהם præter illos.

De adverbis.

Aduerbia quædam sunt de præcationis, גא אגא, quæso.

Alia demonstrationis, הן & הנה. In

compositione, הנה הנה, הנה הנה.

הנה. Aliæ similitudinis, ככה ככה.

כמו ככה, כמו ככה sic. כמו ככה sic.

כמו ככה sic.

כְּמוֹכֶם הָאֵל. Alia temporis, עַתָּה
 nunc, אֶתְמוּל, cras, מָחָר מִחֲרָת, יָא, כְּבֹר, אֵתְמוּל
 heri; שֶׁל שׁוּם, nudiustertius,
 אֵין, subito. Alia negandi, אֵין,
 אֵינִי אֵינָהּ אֵינָם אֵינָנו, cōponitur
 אֵין. אֵין אֵין אֵין. Alia
 affirmandi, אֶמְנָם אֶכֶן אִוְלָם כֹּה.

Post has particulas לְמַעַן לֹא אֵל
 לְמַעַן, בְּעֵבֹר אֲשֶׁר כִּי אִם פֶּן אֵת
 imperatiuus non sequitur, propterea præ-
 cepta decalogi negatiua dantur
 per futurũ, לֹא תִרְצַח, non occides.

הָ aliquando est aduerbium in-
 terrogatiuum, vel admiratiuum,
 הָ שׁוּפֵם, nunquid iudex. Quando
 iungitur præterito relatiuum est,
 הָ שֶׁ, qui posuit.

כְּ interdu[m] similitudinis est,
 כְּשׁוּשָׁנָה, sicut liliũ. Interdu[m] cōie-
 cturæ, כְּאִמְתִּים עַל פְּנֵי הָאָרְצָה, quasi
 duobus

duobus cubitis super faciē terræ.
Interdum veritatis: vt, Quasi vni-
genitus à patre: &, Quasi Sodoma
fuissemus.

De interiectionibus.

הֵאָהֵא euge, הֵאָהֵא heu, אֵי אֵלֵי ve,
אֵי אֵלֵי ve.

De coniunctionibus.

Aliquæ disiunctiuæ, vt או vel.

Aliæ subcōtinuatiuæ, כִּי quo-
niam. Aliæ causales, לְמַעַן vt,
עַקְבֵּי eo quòd, יַעַן. Aliæ dubita-
tiuæ, אִם si, אִלֵּי forsan, אִם ne forte.

Aliæ aduersatiuæ, כִּי quauis, אִם
כִּי quauis.

interdum copulatiua, inter-
dum conuersiua reperitur. Cum
copulat, omnia admittit puncta
demptis chólem & surec. Nam
surec admittit cū incipit dictio à
seba,

seba, vt וְדַבַּר וּשְׁמַרְתֶּם, aut incipit à literis בּוֹמֵף, vt וּבְנֵיתִי וּמִשָּׁה. recipit & ׀, præcipuè quū copulat duo nomina, quorum secundum primam acuit, aut monosyllabū est, רָכַב וְסוּסִים וְאָרֶץ. Admittit chiri cum sequitur iod cum seba, & seba abiicitur, וַיִּשְׁלַח וַיִּרְעָתֶם. Iuxta gutturales aliquando ׀, aliquando : admittit, וְעָבַר וְאִישׁ וְעַבְדִּים. Quin & iuxta gutturales habentes : , cum cegol scribitur, וְאָמַת וְהַשִּׁיבָה. Cum nominibus diuinis iunctum, cum ׀׀, וְאֱלֹהִים. Est conuersiuum præteriti in futurum, subscriptum cum seba, vt וּשְׁמַר & custodiet. In primis & secundis personis præteriti singularis, cum ׀ est conuersiuum, migrat accentus ad vltimam, וְדַבַּרְתִּי & loquar;
demi-

demptis quiescētibus tertiæ. Vau futuro iunctum, si cum — subscribitur, & cum ־ , si verbū ab א incipit, conuertit in præteritū ויאמר & dixit, & locutus est, ויאברך & benedixi. Hæc longius perfecti in animo non est, propterea quod prophetæ præterita pro futuris, & futura pro præteritis, propter summam rei certitudinē efferant. Idcirco magis arbitrio diligentis lectoris, ac in Sacris literis exercitati relinquēdū esset, quàm tractatione obscurare, quæ ex se clara sunt. Nam intemperantis & stulti hominis est, regulis circumscribere velle, quæ percipi non possunt.

FINIS.

